

beskedne Ønske kunde efterkommes, vilde meget af den Misfornøjelse, som nu er til Stede mellem Frederiksbergs og Nørrebro's Beboere, lægge sig. Man vilde dog her ved faa nogen Erstatning for det, man mister, og jeg skal derfor tillade mig at henstille disse Ønsker til den højtærede Ministers og det ærede Udvalgs Overvejelse. Og jeg skal tillade mig at fremsætte et Ønske til. Beboerne af det store, tæt befolkede Distrikt paa Frederiksberg, der ligger paa den anden Side af Frederiksberg Have og Zoologisk Have, ville efter den her foreslaaede Ordning faa meget langt til deres Banegaard. Det var jo muligt, at man kunde komme dem til Hjælp, ved at den store Hovedvej, Fasanvejen, blev gennemført over Roskilde Landevej og fortsat til Valby Langgade. Saa vilde der skabes en nem Adgang for dette store, tæt befolkede Distrikt ned til Valby Station.

N. Andersen: Fra det Øjeblik Lovgivningsmagten i 1894 vedtog Forslaget om Indretningen af den ny Central-Godsbanegaard Syd for Vesterbro, har det staaet mig klart, at det Tidspunkt før eller senere maatte komme, da man ogsaa maatte gøre det af med Resten af den nuværende fortrinlig beliggende Københavns Banegaard. Det har stadig været med en vis Sorg, jeg har set paa denne Nødvendighed, og jeg er klar over, at en saa fortrinlig Beliggenhed, som den nuværende Banegaard har, kan ikke naas. En bedre Beliggenhed har ingen anden Hovedstads Centralbanegaard i Europa. Imidlertid, hvordan det nu er eller ikke er, maa man bøje sig for den logiske Konsekvens af sine egne Handlinger. Jeg har ganske vist ikke personlig været med til at vedtage Loven af 1894, men jeg erkender, at naar Lovgivningsmagten har taget det første store Skridt der, maa man være forberedt paa, at det næste skal følge efter. Ser man imidlertid bort fra det, jeg anser for ret uforsvarligt over for Københavns fremtidige Befolkning, at man tager den ypperlige Beliggenhed af Centralbanegaarden fra den og giver den noget i Stedet, der er langt mindre fyldestgørende — ikke saa meget for selve Pladsens Skyld, som fordi man for al Fremtid tvinger enhver Person, der skal køre med Jernbane til og fra København, til at arbejde sig op, henholdsvis ned ad en lang Trapperække —, maa jeg erkende, at saa vidt jeg kan overse det Forslag, der nu foreligger, er det ikke alene det mest acceptable, der nogen Sinde har foreligget Rigsdagen i de

sidste 10—12 Aar, men det er saaledes, at man vel neppe kan vente at faa det synderligt bedre, end det for Tiden er. Jeg siger med Forsæt: *for saa vidt jeg kan overse det*, thi jeg kan ikke undlade at henlede Udvalgets og den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at de Oplysninger, der forelægges Tingets almindelige Medlemmer, altsaa for alle os, som ikke have været Medlemmer af Udvalget, ere overordentlig mangelfulde, ganske overordentlig utilfredsstillende.

Det vil let ses, at det, der er Hovedpunktet i den Betænkning, der nu foreligger til Godkendelse, er et Forslag om Godkendelse af en Overenskomst, afsluttet mellem den højtærede Minister for offentlige Arbejder og Københavns Kommune. Jeg skal straks sige, at jeg aldeles ikke har noget imod, at denne Overenskomst er sluttet, tværtimod er Tilvejebringelsen af en Overenskomst for mig en Betingelse for, at jeg overhovedet kunde tænke mig at stemme for et Forslag af den Beskaffenhed som det foreliggende, men et er jo at have en Overenskomst om et stort omfattende Foretagende, et andet er, paa hvilket Grundlag denne Overenskomst er sluttet, om den i det hele er af en saadan Beskaffenhed, at den kan tiltrædes. Det vil med andre Ord sige: Ere de Værdier, hvorpaa Overenskomsten er bygget fra den ene og den anden Parts Side, saaledes, at det er forsvarligt at gaa ind paa den? Deroft ved man aldeles intet, man kan aldeles ikke se, paa hvilke Værdier Overenskomsten er bygget. Det er en Bebrejdelse, der ikke alene kan rettes til den ene Side, til Staten, men det er en Bebrejdelse, der for Københavns Kommunes Beboeres Vedkommende formentlig ogsaa kan rettes til Kommunens Ledelse. Det er muligt, at saavel den højtærede Minister som Københavns Kommunalbestyrelses ledende Mænd have haft Tal, der vise, hvortil Værdierne af disse 70—80 forskellige Nummere af Arealer, som der er Tale om at magelægge, ere ansatte, ja, det er neppe tænkeligt, at de ikke have haft det, men saa spørger jeg: Hvorfor skulle da Tingets Medlemmer holdes i Uvidenhed om, hvorledes disse Værdier ere ansatte; hvorfor gøres der ikke Rede for det Grundlag, hvorpaa hele Sagen er bygget? Den ærede Ordfører sagde, at han ikke vilde komme ind paa at omtale Grundlaget, det skulde Tinget dømme om. Ja vel, det er i og for sig rigtigt, men hvordan i Alverden skal Tinget kunne dømme om en Ting, som det slet ikke kender eller kan kende? Jeg